

Detašák

Listopad 2014 / číslo 15 / ročník 6

A young man with short brown hair, wearing a blue t-shirt and grey shorts, stands with his arms crossed in front of a climbing wall. He is looking upwards and to the right. The climbing wall is covered in various colored holds (red, green, blue, yellow, black). The background shows the ceiling and some structural elements of the gym.

**„Nebojte se a
nepodceňujte se“**

Michal Běhounek

Milí čtenáři,

Michael Bouška,
šéfredaktor

Je tu podzim, krásné období, kdy je všechno kolem nás tak pestře barevné. Doufám, že stejně pestrý dojem na vás udělá podzimní číslo Detašáku. Z nabídky článku si vybere snad každý. Mimochodem, jsme tu již pět let. Za tu dobu jsme udělali mnoho změn, přesto základ je stále stejný. Redakce, které bych chtěl tímto poděkovat, stále přináší to nejzajímavější ze školy. Již od prvního okamžiku celý časopis zaštiťuje paní profesorka Schieblová, která nás vede stále vpřed. Pomyslné žezlo měla vždy nejvyšší třída. I náš čas na tomto gymnáziu se krátí, proto doufám, že se najdou lidé, kteří potáhnou časopis dál.

Za celý tým Detašáku vám přeji co nejvíce klidu a pohody i ve školních lavicích

Michael Bouška

Obsah

[3] Sextu B už nemá nikdo rád

[4] Originalita

[5] Taneční

[6] Nikdo neví...

[8] Ano, šéfe

[9] Rozhovor s Michalem Běhounkem

[11] Alternativní dějiny

[13] Zprávy ze školy

[14] Hudební rubrika

[16] Komiks

Sextu B už nemá nikdo rád?

cenzurováno, nikdo žádný problém nemá

Carpe diem

Originalita

Tento článek měl být původně o temperamentu. Jenže po tom, co jsem zkopíroval článek z wikipedie o sangvinicích, melancholicích a dalších, které stejně už všichni znají, jsem tuto činnost shledal zbytečnou a začal jsem psát článek o originalitě. Co to vůbec originalita je? Z mých zkušeností je originalita udělat něco, co naprosto ohromí svou drzostí. Teď bych měl například čerpat vědecké pojmy z psychologických časopisů a dělat z toho mě čitelné, zábavné a přitom poučné opus magnum, ale místo toho píšu všechny možné bláboly, co mě napadnou, protože jsem zkrátka líný prase. A to samozřejmě nijak nepřispívá k rozvoji: lidstva, znalostí mladé generace, nebo alespoň autorovy vlastní vzdělanosti a všestrannosti. Což je nepochybně cíl všech školních časopisů, nebo by alespoň měl být. Zpět k originalitě. Z mých pozorování jsem zjistil, že lidmi shledané originální písemné projevy se velmi často vracejí k podstatě sebe sama. Píšu článek o originalitě do školního časopisu a v něm píšu o tom, jak píšu do školního časopisu o originalitě. Postupně se začnu ptát sám sebe, proč to vůbec píšu, když jsem mohl strávit večer jinou blbostí, proč chodím do žurnalistického kroužku a nakonec dojdou prapodivnými asociacemi k základním otázkám vesmíru a podobným kravinám na které lidstvo stejně nikdy nenajde odpověď, ale zní to dobře, když naše pozérské uvažování vyblíjeme na kus papíru a přečteme třídě, popřípadě to zveřejníme do školního časopisu, abychom ukázali, jak vyspělí jsme. V originálních projevech také nesmí chybět kritika. Ať už sebe sama, školského systému tak mezinárodní politické situace (která je mimochodem nejlepší v celé historii, jen si to neuvědomujeme, protože ve dvacátém století se prosadila "vláda lidu", což je sice moc hezké, jen se nepočítalo s tím, že dvě třetiny populace tvoří zabeďněnci věřící na ilumináty žijící ve svých krabicích plni závidy k sousedům a čiré nenávisti k jakékoliv vládnoucí moci čekající na to, že přijde den, kdy budou konečně šťastni).

Reálné řešení samozřejmě většina z nich nenabízí. Další znak originálních prací je, že se velmi lehce odpoutají od tématu a tak polovinu práce vyplní nedůležitá vata plná autorových názorů, které nikoho nezajímají. Autor také velmi rád píše o svém okolí, protože mu došla témata. O tom dokáže napsat mnoho řádků, které ve skutečnosti možná i čtenáře pobaví. Proč vlastně tuto práci autor píše? Nemá přece hromadu jiných věcí, co které by dělal? Třeba by se tu i mohl chvástat, že dnes ještě pan Umělec nehrál na své *hudební nástroje*. Mohl by se povyšovat nad ostatní, protože to jsou omezení analfabeti, co nedokáží ocenit hodnotu vzdělání, umění, a třeba i skutečnost, že se teď neváli ve škarpe s ebolou, nebo že může šířit své názory, jak chce, aniž by byl popraven nebo uvězněn. Mohl by se jim touto formou vysmát. Tomu že se jejich život točí kolem prožitků, chemických substancí, a že si svoje postavení ve skupině vydobyli ponižováním těch, kteří to mají v rodině, ve škole, v životě, několikanásobně těžší než oni, urážením těch co nejsou tak vzhledově obdařeni, těch co chtějí žít jinak než jim oni – společnost – řekli. A pak si autor řekne, že když teď kydá hnůj na ostatní, nekývá ho i sám na sebe? Uráží ty, které kritizuje za to, že oni uráží jiné. A to je, podle mého pozorování, další znak originální práce. Někdy autor originální práce překročí i svoje vlastní hranice, úplně se odpoutá od reality, práce se stává jeho zpovědí, ventilem. Nezajímá ho, že tuto práci uvidí minimálně sto lidí. Nezajímá ho, že to uvidí autority a vrstevníci. Protože si řeknou, že to je originální. Nebo si řeknou, že je autor egocentrický a zakomplexovaný, možná i nemocný jedinec. Tak jako tak Vám gratuluji. Zrovna jste napsali originální písemný projev. A ani to nebolelo. Jen Vám to sebralo hodinu života a nic Hezký zbytek dne Vám přeje:

Matěj Jureček

Taneční

Taneční. Slovo, které už mnozí z vás slyšeli, a velká většina ještě uslyší. Ale co se pod tím slůvkem doopravdy skrývá?

Již loňský školní rok jsme se s několika spolužáky dohodli na určitý termín, kdy budeme od konce září kurzy pravidelně navštěvovat. V taneční škole Vavruška, o které jsme se dozvěděli díky starším ročníkům, jsme měli na výběr z mnoha termínů i sálů (Smetanova síň v Obecním domě, Velký sál ve Slovanském domě nebo Velký sál na Karlově náměstí).

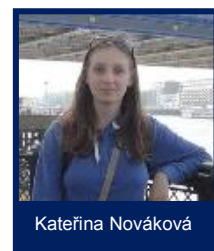
Na první hodině byla na každém vidět alespoň malá známka strachu a nervozity. Nikdo pořádně nevěděl, co ho čeká. Milí lektori nás se vším

seznámili. Po první pánské volence jsme začali zkoušet první kroky převážně standartních tanců. I když se ne každému dařilo, všichni měli dobrou náladu a v sále se také nacházeli asistenti připravení podat pomocnou ruku. Po přestávce následovala další volenka, tentokrát dámská, abychom si mohli zatančit s více partnery a zjistit, s kým se cítíme lépe a s kým nám to jde.

Nedávno se uskutečnila speciální LATINO lekce. Všichni jsme vyměnili formální oděvy za méně formální, především s havajskými vzory, proto se na tento večer staly ozdobou mnoha účastníků květinové věnce. Na této dvouhodinovce jsme se věnovali pouze latinsko-

americkým tancům, které párkrát proložíme i do normálního kurzu, ale není pro ně dostatek času. Hodiny se zúčastnil také kubánský tanečník, který nám ukázal základní prvky salsy.

Myslím si, že taneční kurzy jsou příjemný zážitek do života a měli by si tím projít všichni. A navíc vás mohu ujistit, že se není čeho bát a doufám, že jsem vám přiblížila tuto volnočasovou aktivitu.

Kateřina Nováková

Nikdo neví, jak to funguje

Hodně z vás si asi už všimlo, že před Vánocemi vás někdo nažene do jedné třídy a tam pak koukáte nějakou dobu na pár lidí, kteří se snaží vám zahrát nacvičené představení. Ve vašem životě je to zhruba hodina času, který vám zaručí, že se nebudete učit... v našem životě jsou to asi 3 měsíce plánů, příprav, točení a nácviků – tedy měly by být. Teď by se hodilo říct, že nic se nejí, tak horké, jak se to uvaří, protože ve skutečnosti to vypadá asi tak, že si řekneme, co by v tom představení mohlo být a pak se tři měsíce nic neděje a až v posledních záchvatech paniky a časového presu vznikne výsledné představení. Ale abyste to všechno pochopili, budu vám ještě muset vysvětlit, jak celý dramaťák funguje... Jestli vás to zajímá, tak čtěte dál a jestli ne, tak se sakra běžte něco učit a neztrácejte čas s tímhle podprůměrným

článkem stvořeným asi podobně jako vánoční představení.

V první řadě, je ten kroužek o zábavě – hrajeme, protože nás to baví a s ničím se moc netrápíme. Když přijdete, ve Středu osmou hodinu do třídy s želvou, měli byste zahodit veškerý stud a cokoliv, co by bránilo vaší spontánnosti, protože nejlepší kousky vždycky vzniknou přirozeně. Zprvu je to těžší. Stojíte před lidmi, co je znáte jen od vidění a jako bonus i před učitelkou dějepisu, češtiny a dalších méně podstatných předmětů, u níž si nechcete zkazit mínění. Ale smůla bez toho to asi nepůjde. Po chvíli zjistíte, že ty zprvu vážně vypadající ‚studenti‘ jsou totální blázni, kteří nemají soudnost. A profesorka se, místo aby zabránila tomu šílenství, ještě směje. Po čase přijde řada

Lubošek di Praga

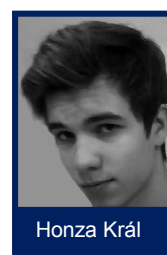

Dramařák v akci

na vás a vy vážně nevíte co říct, abyste oslnili nebo pobavili a tak se nervujete, že to nebylo ono nebo, že jste za idiota. To je až na výjimky normální průběh. Až si tohle období odbydte, stane se z toho kroužku chvíle, kdy se můžete přestat ovládat a nikdo vám to nebude mít za zlé. Vlastně máte dost reálnou šanci, že právě v tu chvíli vyplynou na povrch vaše herecké schopnosti. A teď konkrétně k Vánočnímu představení.

Momentálně za sebou máte sedm hodin ve škole a teď sedíte v místnosti s výše popsanou bandou bláznů a společně přemýšlíte, jak udělat letošní představení. Většinou se někde v okolí nachází tvor s tužkou a papírem, který zapisuje náhlé nápady a myšlenky. Některé se později vyloučí, jiné zase schválí. Teď se na pár týdnů zase zapomene na Den P (jako představení) a vy společně s vaší tlupou vytváříte zvukové nebo pohybové kreace doprovázené dávivým hýkáním chechtajících se kolegů.

Po několika srazech se někdo osvícený zeptá, jak jsme na tom s tou hrou na Vánoce. V tu chvíli se papír s nápady propadá do hlubin nenalezení a každý horlivě přemýšlí jak sfouknout tuhle zakázku za pouhých pět až šest týdnů, které nám zbývají. Pár rychlých výmyslů, nácviků, natočených scének a najednou stojíte před třídou plnou lidí od malých po větší a posloucháte potlesk, který je vám věnován, aniž byste vůbec věděli za co. No... A je to za vámi, to není tak špatné, ne? Budeme rádi, když se k nám přidáte (nebo se o to alespoň pokusíte), protože proč nebýt občas úplný magor?

Honza Král

Všechny vás zveme na tradiční vánoční besídku!

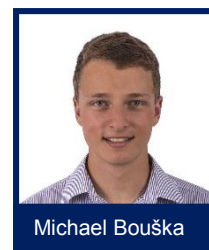
Hovězí roštěná s medovou omáčkou, ananase a hranolky.

Časy se mění, a to platí i v naší školní jídelně. S nástupem nové paní vedoucí se kompletně změnilo menu a každý den je tedy překvapením. Když jsem poprvé viděl jídelní lístek po změně, byl jsem docela zaskočen. Hranolky? Nugátové knedlíky s vanilkovou omáčkou? Ananas? A to radši ani nemluvím o cheeseburgeru, který však vlivem odstávky vody nebyl. Dle sdělení kuchařek se a něj však máme v budoucnu těšit. V novém seriálu Ano, šéfe nepůjde v žádném případě o recepty. Chci jen zaznamenat nová jídla, z nichž některá stojí opravdu za pozornost.

Začneme, dle mého názoru tím nejlepším. Hovězí roštěná s medovou omáčkou, ananase a hranolky. Již při objednávání zaujalo nejednoho studenta. Objednávám tedy dvojku a čekám, co z toho bude. Přichází ten pravý den. Ve škole nic moc a oběd je asi jediné pozitivum toho dopoledne. Jídlo je nandané. Vypadá docela dobře, což u školní jídelny dosud nevídaný jev. Maso bylo velmi měkké, křupavé a propečené. Medová omáčka a ananas tomu

dodávali šmrnc. Hranolky byly trochu tvrdší, což bylo ale způsobeno dlouhým čekáním. Když jsem si přidával hranolky z další várky, byly měkčí. Nadšení bylo veliké. Jídlo bylo prostě výborné. Dávám mu tedy plných pět hvězdiček. Trochu něco jiného bylo jídlo číslo 1 - Cordon bleu, který jsem pak ochutnal také, byl naopak jedno z nejhnusnějších jídel, které jsem tam kdy měl. Možná je to jen můj názor, ale trochu se mi zdálo, že tenhle Cordon bleu viděl maso z projíždějícího rychlíku. Taková umělá pachůť s něčím uvnitř. A to si ho v restauracích dávám rád.

V příštím díle se podíváme na další z nových jídel. Jaké to bude, zůstává otázkou, neboť jídelní lístek nepřestává překvapovat. Tak dobrou chuť.

Rozhovor s lezcem Michalem Běhounkem

Detašák: Nejprve by bylo dobré tvůj sport krátce představit čtenářům.

Michal: Dělán sportovní lezení a poslední rok jsem se začal specializovat na odvětví zvané bouldering . Jde o lezení uvnitř, tak do 5-6 metrů, ale venku i do 15 metrů, přičemž je člověk jištěný boulderatkou. V boulderingu jde o dosažení posledního chytu (neboli topu). Závodníci se ho snaží dosáhnout na co nejméně pokusů.

Detašák: V kolika letech jsi začal s lezením a kdo tě k němu přivedl?

Michal: K lezení jsem se dostal v sedmi letech. Chtěl jsem dělat nějaký sport, který se moc nevidí. Ale k lezení jako takovému (výjezdy do skal, tréninky, závody) jsem se dostal až před čtyřmi lety, kdy mě k němu přivedl můj první opravdový trenér Tomáš Rydval.

Big-wall
Vysočany
(foto: Martin
Žalud)

Detašák: Všiml jsem si, že poslední dobou přibývá lidí, kteří začínají s lezením. Jsi

rád, že se sportovní lezení takto rozmáhá?

Michal: No jasně. Určitě. Je super vidět, že se z lezení stává relativně běžný sport. Přibývají stěny, závody a celkově se zvětšuje celá lezecká komunita.

Detašák: Kolik hodin vůbec trávíš týdně na stěně?

Michal: Je to dost (smích). Týdně se to pohybuje okolo 10 až 14 hodin. Hodně záleží na okolnostech (výjezdy do skal, závody...)

Detašák: Takže trénink máš skoro každý den. Trénuješ s trenérem nebo individuálně?

Michal: Často trénuji se svými spolulezci, což je super. Navzájem se motivujeme a tréninky jsou zábavnější. Jednou týdně trénuji s trenérem, se kterým konzultuji co a jak trénovat dál. Na co se zaměřit, co vypilovat atd.

Detašák: Které boulderingové stěny máš v Praze nejraději?

Michal: No asi všechny (smích), ale nejraději mám Big-wall ve Vysočanech, kde jsou podle mě nejzajímavější bouldrové problémy. Teď jsem docela zvědavý na rekonstruovaný a zvětšený BoulderBar v Holešovicích který se znovuotevřít 3.11. Na to se těším více než na Štědrý večer (smích). Bahratal boulder Fuck 7C (foto: Zdeněk Horáček)

Detašák: A jaké boulderingové oblasti v Česku, ale i jinde po Evropě máš rád?

Michal: V Česku se mi snad nejlíp leze na severu - Děčínský Sněžník a Modřín, ale moc rád si zajedu i do Petrohradu u Rakovníka. Z Evropy je to rozhodně Zillertal (Rakousko), FrankenJura a Bahratal, ale to je vlastně už skoro v Čechách (smích).

Detašák: Na jaké nejzajímavější místo ses díky lezení dostal?

Michal: Nejzajímavější místo těžko říct. Ale asi ty nejhezčí místa jsou výhledy z vrcholků kamenů na Sněžníku a Modřínu. Tam by se člověk asi normálně nedostal. A potom vlastně

všechny topy, ať už na boulderu nebo na laně, které mám propojené s radostí z dolezené cesty.

Detašák: Je nějaké místo, kde by sis rád zalezl?

Michal: Těch míst je hrozně moc. Nejvíce se mi líbí Jihoafrická oblast Rocklands, kde se vlastně leze přímo v Savaně a člověk se tam setkává s divokými zvířaty. Dále třeba Californský Bishop, kde se leze uprostřed pouště, aby tam bylo alespoň trochu k žití, tak se leze buď v noci, nebo v zimě. A poslední dobou se mi zalíbila i úplně nová oblast v Mexiku zvaná Penõles. Z Evropských jsou to takové ty klasické jako Magic Wood (Švýcarsko), Fontainebleau (Francie) a Chironico (Švýcarsko).

Zillertal - Moonwalk 7A+ (foto: Dominik Otto)

Detašák: Určitě jsi byl na mnoha závodech. Na které vzpomínáš nejraději a jaký je tvůj zatím největší lezecký úspěch.

Michal: Nejradši vzpomínám na Mistrovství Evropy v italském Arcu, kde jsem skončil na 29. místě a zároveň nejlepší Čech, což je vlastně asi můj největší úspěch, když nepočítám 19. dělené místo z MČR.

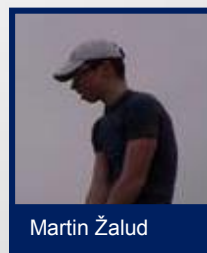
Detašák: Máš nějaké plány do budoucna?

Michal: Hlavní plán je nepřestat trénovat a stále se zlepšovat. Dostat se i příští rok do reprezentace a dobře se umístit na 1. Mistrovství světa v boulderingu mládeže.

Detašák: Co by si poradil lidem, kteří by rádi začali s lezením.

Michal: Hlavně se toho nebojte a nepodceňujte se. Lezení je přirozený pohyb, při kterém se do určité fáze jde zlepšovat, jen tím, že stále lezete. Rozhodně nemá cenu po dvou měsících začít trénovat visy a super silové kroky. Nejlepší je, najít si partáka.

Díky za rozhovor a přeji hodně úspěchů.

Martin Žalud

ALTERNATIVNÍ DĚJINY

Roku 906 se na Velkomoravany počasí usmálo a tak nebyli povodně, které původně oslabili celou zemi. Avšak místo toho bylo sucho, které postihlo celý jihovýchod země, především Maďarsko. A tak při té rozhodující bitvě roku 906 byl Mojmir II. schopen porazit Maďary a zmařit jim jejich tedy již druhý útok na Velkou Moravu.

K žádnému velkému střetu mezi znepřátelenými Bavy a Maďary tak roku 907 nedošlo.

Život na Velké Moravě tak pokračoval dál.

A díky míru mezi Velkou Moravou a Bavorskem nemohl snad jít ani lépe.

Avšak pro Mojmíra II. vše tak skvěle nepokračovalo. O pár let později se u něho dostavili první známky demence. Problémem bylo, že si myslel, že umí létat. Velice často se tak stávalo (a to jsme se dozvěděli naprosto spolehlivě z později napsané wikipedie), že rád skákal z vyvýšených míst. Knížecí družina si uvědomila, že toto pro jejich panovníka může být životu nebezpečné, právě v ten moment kdy ho pozorovali, jak vystoupil na blízké palisády, roztáhl ruce, zaječel 'Věřím, že umím

létat, věřím, že se nebes mohu dotýkat!' a

skočil z palisád dolů. Naštěstí v té době moc vyvýšených míst k nalezení nebylo a tak 1.80m vysoké obrané zdi ze dřeva byly jeho jedinou možností jak svůj sen uskutečnit a proto Mojmir přežil.

Špičky Moravské aristokracie to pobouřilo a to tak moc, že povolaly jeho bratra knížete

Svatopluka II., tehdy pouhého Velkomoravského úředního knížete Nitranska, aby se o svého bratra postaral... Jelikož Svatoopluk II. věděl, jak se Mojmir vyžívá ve výškách, poslal ho na výlet do Alp, kde si mohl výšek užívat do sytosti.

Panovníkem Velké Moravy se tedy stal Svatoopluk II. Toho fascinovala psychická nemoc, již trpěl jeho bratr. A tak poručil učencům, aby více studovali podobné nemoci a poruchy chování jakými trpěl jeho bratr. Třeba by jimi, jsou-li přenosné, mohl nakazit celou

nepřátelskou armádu.

A skutečně. Jeho učenci daleko pokročili s výzkumem a našli často neprobádané taje lidského chování. Tato doba je dnes známa jako zlatý věk

psychologické medicíny a lékařství.

Roku 922 Svatoopluk II. Oznamil, že k němu sestoupil sám bůh z nebes a řekl mu samo tajemství lásky a vesmíru. Jeho učenci mu později toho roku diagnostikovali schizofrenii.

Pobouřené špičky Moravské aristokracie tedy povolali jeho bratra Predslava.

Tomu se nápad učeného národa zamlouval. Predslav proto uzavíral mír, kde mohl, aby nemusel jít do bitvy, která by ho finančně zdržela od vědy. Velice se mu vynálezy, které

jeho učenci vymyslely, zamlouvaly. Jako např. bez inkoustové psací potřeby, 'české' jídelní hůlky, slabý náznak začátku průmyslové revoluce (což je úctyhodné uvážíme-li že na území žilo stěží 100 tisíc lidí) kladky, převody, uran, universální platidlo ze stříbra nazvané Prodše a toaletní papír.

Po nějaké době prosperity však vstoupila Velká Morava do války s velkou částí Francké říše.

Velké objevy tak v žáru bitev skončily v dočasném zapomnění. Predslav pak v bitvě padl i se svými následovníky. A Velká Morava se stala součástí

Francké říše. Avšak její moudrost se šířila po celé Francké říši, která díky tomu začala prosperovat. Dlouhá staletí žila v bohatství a míru a začala se rozšiřovat po celé Evropě. Ale nic netrvalo věčně. Na začátku 14. století začal sílit rod Habsburků. Tento velmi ctižádostiví a agresivní rod začal postupně obsazovat okolní státy a nakonec se rozhodl zaútočit na Franckou říši. Po

několika neúspěšných taženích dobyl Brno. Toto město bylo hlavním městem vzdělání celé Francké říše. A tam major Adolf Habsburský objevil uran. Společně s několika alchymisty sestrojil

zbraň neuvěřitelné síly, časem známou jako atomová bomba. Díky ní dobyl celou Evropu a tím vznikla Čtvrtá říše. Adolf, opojen úspěchy se pokoušel dobýt i ruské carství, ale jeho plány pokaždé zamrzly. Doslova. Helmut a jeho potomci vládli díky

vojenské převaze další stovky let. Okolo roku 1970 vznikly teorie o využití uranu jako paliva. Celý výzkum vyvrcholil roku 1986, kdy byla otevřena Schwarzenberská jaderná elektrárna v Temelíně. Ale kvůli neschopnosti techniků došlo k havárii a následně explozi celého areálu.

Nastalého zmatku pak využil car Jozef a v pátek 24. června zaútočil na Berlín. Ten nečekaně rychle padl a už v sobotu večer byla celá Čtvrtá říše pod ruskou nadvládou. Ruští komunisté pod vedením Dmitrie Medveděva se pokusili o revoluci, ale

silná carská armáda je rozdrtila. Díky tomu si ještě víc upevnila svou moc. Vlna úspěchů vyvrcholila v roce 2013, kdy car Vladimír podepsal s americkým diktátorem Barackem Obamou o dohodu spolupráci a jeho říše díky tomu stále roste a bohatne.

Čekal, Hájek

Závod na život a na smrt

29. 9. 2014 se studentky a studenti našeho gymnázia zúčastnili okresního kola přespolního běhu v Xaverovském háji. Kategorie byly různé podle pohlaví a samozřejmě věku. V každé kategorii jsme měli pět lidí z obou budov gymnázia. Upřednostňovali se studenti a studentky z gymnázia Chodovická. Ačkoli z gymnázia Vyběralova se objevovaly podstatně lepší výsledky. V kategorii starší žačky v

běhu na 1,5 kilometrů jsem se umístila já z tercie B na druhém místě a Kateřina Bursová z kvarty B na třetím místě. V důsledku těchto umístění jsme postoupily do krajského kola. To proběhlo ve čtvrtek 9.10. Doprovázela nás velmi sympatická paní knihovnice z Horních Počernic. V metru jsme se setkali s panem ředitelem. Po ujasnění důvodu naší cesty metrem nám popřál hodně štěstí. Po dlouhé

cestě metrem B i A nás čekala třešnička na dortu – přečpaný autobus číslo 131 plný závodníků a závodnic z celé Prahy. Před námi šli žáci ze školy v Edenu, kteří měli pořádně ostrý slovník. Místo se údajně jmenovalo Olymp ve Stromovce. Popravdě jsem od tak vznešeného názvu čekala něco víc, ale úplně příšerné to tam také nebylo. Školní tričko si většina účastnic běhu za naší školu odmítala vzít, takže je paní knihovnice brala zbytečně. Před startem panovala nervózní atmosféra u všech účastnic. Za nějakou tu minutu od výstřelu nervozita vystřídala jiné starosti. A to například jak nevykašlat plíce a udržet žaludek ve správné poloze. Nakonec jsem se opět umístila druhá. Kateřina Bursová mohla být tak desátá. Sandra Horáčková a Šárka Svobodová doběhly zhruba v polovině. I když jsme nepostoupily do republikového kola, akci považuji za velmi zdařilou, jelikož jsme se všechny vrátily domů živé a zdravé. Nicméně jsme si slíbily, že příští rok se dostaneme do „republiky“. Držte nám palce.

Atletická výzva

14. 10. jsme se zúčastnili atletické olympiády, neboli OVOV – odznaku všestrannosti olympijských vítězů. Většina z nás se dozvědělo o olympiádě teprve den předem. I přes tuto skutečnost byl účast na naší školy velmi hojná. Měli jsme sraz před kabinetem TV v 8:30. Přišli jsme ke škole. Nikdo nás nechtěl pustit dovnitř. Obíhali jsme školu kolem dokola, a pořád nebyl nikde žádný otevřený vchod. Rozdělili jsme se na dvě půlky, jedna půlka stála před vedlejším

vchodem, a my jsme běhali mezi hlavním chodem základky a gymplu. Důsledkem toho došlo k nedorozumění, a poměrně nepříjemný učitel základky nás pustil dovnitř s tím, že jsme základka. Chvilku jsme někde u vchodu čekali. Pak jsme mu řekli, že jsme gymnázium. On nás se spoustou řečí odvedl na gympl, kde už čekala naše druhá půlka a Chodovická. Kvůli dešti se trochu pozměnily disciplíny. Nejprve jsme dělali trojskok. Poté jsme házeli

medicinbalem. Pak už se venku oteplilo a my jsme šli ven sprintovat. Třešnička na dortu byl běh na jeden kilometr, který všechny vyřídil. Nakonec bylo vyhlašování. Naše škola se umístila skoro ve všech kategoriích. V kategorii dívky 2002 dokonce naše studentky obsadily všechny tři pozice. Čtyřboj jsme si všichni užili. Už se těšíme na příští rok.

Radical (vlevo) a Petr (vpravo)

Hudební rubrika

Tento rok již tradičně proběhla anketa o nejlepší DJs světa. Tuto anketu pořádá časopis DJ Mag již od roku 2002. V anketě se pohybují velká jména především z elektronických žánrů, nejvíce poté House, Trance, Electro, Dubstep, DnB či Hardstyle. Pojďme se podívat na výsledky.

Začneme několika zajímavými místy. Na 97. místě skončilo duo The Chainsmokers. Toto umístění je určitě pro nové electro velkou poctou, největší zásluhu na umístění má nejspíše jejich hit Selfie.

DJ BL3ND - jméno které není třeba představovat. Jeho mixy na serveru Youtube zná mnoho lidí. Důvod je jasný, svým energickým, až šíleným, vystoupením si získá nejednu

party ale i mnoho lidí sedících u počítače. Důkazem jeho oddání své práci je například fakt, že aktuálně leží v nemocnici s úrazem ze svého posledního vystoupení. V žebříčku se umístil na 78. místě.

Na místě 64. se umístil hardstylový velikán. Se svými více jak 2 metry doslova velikán, Radical Redemption. Jeho vstup do žebříčku byl velkým překvapením, a ještě na tak vysokém místě to neočekávala ani hardstylová komunita. Radicalova hudební produkce totiž není pro každého. Má svůj velmi osobitý styl, který posouvá hranice hardstylu do maxima a ještě dál. Společně s kolegy z labelu Minus is More též založil skupinu Minus Militia která

tento rok zažívá neskutečný boom. Joey cestuje po celém světě a na začátku tohoto léta navštívil i Českou Republiku - konkrétně festival Svojsice.

Daft Punk je francouzské duo které překonalo hranice elektronické hudby. Se singly jako One more time či Lucky se dozajista zapsali do hlav mnoha lidí a dobyli žebříčky mnoha světových hitparád. Své místo mají i v žebříčku, konkrétně na místě 43.

"Raise your fist for Angerfist!" Hardcorový král se pravidelně umisťuje v TOP 50. Tento rok skončil na místě 37 a stal se tak nejvýše umístěným Hard Dancovým (Hardstyle + Hardcore a všechny podžánry)

Hardwell

DJem a producentem. Překonal i slavného Headhunterze který má na kontě spolupráce s W&W, Psyko Punkz či Krewella. Ten se umístil na 40. místě.

Na 34. místě najdeme nový vstup do žebříčku. Je jím Oliver Heldens, hlavní mozek nového podžánru zvaného Deep House.

Se svým osobitým stylem, který poprvé představil před rokem na Tomorrowlandu dobývá srdce každé housové duše. Obecně o Deep Housu se mluví jako o budoucnosti tohoto žánru. Doporučuji jeho singly Koala, Gecko nebo nejnovější Pikachu.

20. místo patří dalšímu novému vstupu, konkrétně DVBBBS. Ty

jste mohli chytit na začátku května v PVA EXPO Letňany na festivalu Magnetic kde zahráli naprosto výborný set. Jejich hit Tsunami je diskotékovým hitem číslo 1 ještě dnes. Tato holandská dvojice má našlápnuto na slušnou dráhu.

O 2 místa si přilepšil Skrillex. Na 9. místě je nepasovaným králem Dubstepu i když již tolik nevydává. Jeho úspěch totiž spočívá v neustálém vystupování. V rozhovoru pro BBC uvedl, že aktuálně nemá ani kde bydlet ikdyž si dům může dovolit. Je neustále na cestách, i o vánočních svátcích vystupuje, prostě mistr svého řemesla.

No a na prvním místě skončil housový DJ Hardwell který je už nyní znám po celém světě. Své místo si drží už druhý rok, před ním byl několik let "králem" Armin van Buuren - holandský trancový DJ. Hardwell také pochází z Holandska, z rodiny hudebníků. Sám sebe popisuje jako člověka s dvěma osobnostmi, Hardwella - celosvětově známého DJe pro kterého je jedinou životní náplní hudba - a na Roberta - stále mladého ušlápnutého kluka z Utrechtu který by se na velkou stage bál jenom vstoupit. Jeho kariéra má namířeno rozhodně vysoko, s vyprodanou koncertní tour 'I Am Hardwell' či mnoha velmi úspěšnými singly, například Apollo, Arcadia či stále nejznámější Spaceman.

Angerfist

Radical Redemption

Petr Korčák

Fakt měsíce

8FACT

The current flag of the USA was designed by a 17 year old for a school project. He only received a B-.

Užitečné

14.11. (pá) – Den studentstva – program zajišťuje 7.A,7.B

19.11. (st) – pedagogická rada

19.11. (st) – konzultace – 16.00, třídní schůzky – 17.00 – Vybíralova ul.

10.12. (st) – Den otevřených dveří v Horních Počernicích – 14.00 – 17.00 - 6.A

12.12. (pá) – odevzdání prací pro gladiátorské hry konzultantům

Zdroj: gymnchod.cz

